

Miki nem finnyás

(Regényrészlet)

BERTA ÁDÁM

Egy pillanatra mindenki elhallgat, mintha kifogytak volna a témából. Ernő üres poharával játszik.

– Istvánnak volt még egy gyermeke – mondja váratlanul. – Egy fiú. István első feleségével együtt halt meg, Erdélyben. István akkoriban sokat utazott. Kereskedett, volt, hogy hetekig járta a vidéket a család. Elcsapta őket a teherautó.

Mikinek muszáj volt úgy tennie, mintha már tudna erről, pedig most hallotta először. Zsigeri önvédelem működött benne, ösztönösen érezte, muszáj álcáznia megdöbbenését. Nem történt semmi, szuggerálta magában. Ernő, aki mellesleg alig ismeri Istvánt, de ezt a szüleim nem tudhatják, tragikus régi epizódot mesél az üzlettársa múltjából. Ne lépődj meg, ismételte magában. Aki odamegy Erdélybe kereskedni, annak ez benne van a pakliban.

– Szörnyű – mondta Miki apja, Fülöp Mihály őszinte borzadályal.

Fontos szerepet játszott az életükben a szörnyülködés, sokat tévő emberekként jól megszokták, hogy tehetetlenek, az üres, képmutató sajnálkozás viszont megnyugtató értékrendet közvetített. Így lépnek tovább anélkül, hogy elismernék, valójában ignorálják a borzalmat, amellyel szembesültek.

Most is ez történt. Stílszerűen a tévé az asszociáció közbülső, kimondatlan láncszeme.

– Szép születésnapja volt Kornélkának – mondta az anyja büszkén, illő csendet követően, miután megköszönte a torkát.

Az A38-on rendezett partiról eredetileg egy celebekkel foglalkozó bulvároldal, a uj.hu számolt be, interjúkat csinált a spicces vendégekkel.

Ezeket az anyagokat kapta fel néhány utókérődző nyomtatott lap, aztán még később, egy uborkaszezoni napon az RTL Klub sztárhírei. Mikiről is kitétek egy fotót. Az anyja jelentőségteljesen, fontosságuk tudatában csócsálja a hozzá eljutó pletykamorzákat.

– De akkor még nem viselt ilyen lökött cuccokat.

Felé intett. Az ezüst színű dzseki, a belőtt séró apjának és anyjának sok, Ernő viszont elismerőleg bólogat, neki tetszik az új dizájn.

– És a születésnap óta hogy megy Kornél sora?

– Elvan – hadonászott Ernő. – Ő is csinált egy céget. Előtte gyakornok volt a Borsnál, meg valami weboldalnál, de ott nem találta a helyét.

Miki megfigyelte, hogy Ernő ezt az időszakot mindig kisebbíti.

Ernő figyelme elkalandozik, megakad a szeme a falon lógó, Ilmakiurt ábrázoló nyomaton.

– Az időjárás-kö. – Miki apja szinte kenetteljesen felel a kimondatlan kérdésre. – Ilmakiur. Lassan kétszáz éve találtak rá Finnország északi részén. Eső előtt szürkésfekete, mint itt, a képen, jó időben pedig rengeteg kis fehér pötty ütközik ki rajta. Mutató, ugye?

Mikinek eszébe sem jut, milyen jó lenne, ha az apja olyasmiről áradozna, amit ő készített vagy ő ért el. Nincsenek ilyen komplexusai. Az apja arcára kiülő elégedettségről mégis ez jut eszébe: „atyai”.

– Goethe-barométerem is van. Megnézi?

Az apja kezdett belendülni. Ernő közelebb ment a falra akasztott, lámpásforma, gömbölyded fűjt üveghez, amelyben folyadék lötyögött.

– Ez meg viharüveg – folytatta az apja, és a komódon levő, fatalpú üveghengerre mutatott, amelyet egynegyedig fehér kristály töltött ki. – Fitzroy találta fel, aki együtt hajózott Darwinnal Tűzföldre, aztán meg Új-Zéland kormányzója lett. Érdekes, ez is nagyjából az Ilmakiur felfedezésével egy időben történt.

– Elképesztő, mennyit tud ezekről a holmikról – álmétkodott Ernő. – Nagyon érdekes a meteorológia története.

– Bizony, és én higanymozgású karriert futottam be Gyomaendrődön. – Apja a kezét dörzsölve sütötte el a szakállas poént. – Én és a fényes hőmérőim – vihorászott elégedetten. – Annyi fejes jött a boltomba, amennyit csak akar. Politikusok, színészek, még Antal Imre is.

– A Szeszélyes évszakokat szinte mindig videóra vettük, és még mindig újra szoktuk nézni – vetette közbe az anyja. – Jókat mulatunk rajta.

A feje mögött a háttérben bekeretezett Antal Imre fotó lógott a falon.

– A barométerárus szinte pszichológus – folytatta Mihály átszellemülten, és lekapta a szemüvegét. Egy szarvasbőr kendővel kezdte tisztogatni. – Elég, ha bejön valaki a boltba, rögtön tudja róla, mi kell neki. Még ha homlokegyenest ellentétes dolgot mond is a pofa.

Ernő ragyogó tekintettel, magasba szökkent szemöldökkel hallgatta a monológot. Eszébe sem jutott volna a nem is olyan öreg Fülöp szavába vágni.

– Én aztán mindig tudtam, honnan fúj a szél – hunyorgott Miki apja. – Itt soha senki nem ment az Ofotértbe. Szó sincs róla. Mindenki hozzám jött. Még a pártbizottságra is kihívtak, hogy szereljek fel minden emeletre külön barométert.

Miki és az anyja örömmel látják, milyen összhang támadt a két, egymástól annyira elütő férfi között. Pedig Miki az első percekben, amikor Ernő betoppant hozzájuk, önkéntelenül újraértékelte barátai édesapját. Baszott sokat iszik, hányavetin mozog. Szinte el sem fér a szűk szobában. Kis híján leveri a komódról a porcelántigrist, és belefejel az ablak közelében függő makraméba. Túl laza. Az apja foteléba dobja le magát.

Közben szülei és a szülői ház miatt is szégyenkezik. Amit annak idején csinosnak, különlegesnek látott bennük, most olcsónak, szedett-vedettnek tűnik. Apja igyekszik nem furcsállni, mennyit iszik Ernő, de folyton megfélekedzik arról, hogy újratöltse a poharát. Ernő egy idő után maga elé veszi a palackot, aztán az is kiürül, szórakozottan játszadozik az üres pohárral.

– Maga nagyon elfoglalt – mondja az anyja csodálattól eltelten.

Miki érzelmileg teljesen egy húron pendül vele, önzetlenül szereti, valóban segíteni akar, ha anyjának gondjai vannak. Most egyszerűen mégis azon kapja magát: lenézi szűklátókörűségét, és szégyenkezik alázatos, megalkuvó stílusa miatt.

– Gitta pedig igazi romantikus, sebezhető szépség – kárál tovább az anyja. – Jól vigyáznak rá ott a székesfővárosban, ugye?

Miki nem is tudja, hova nézzen. Annyi mindent el kellett baszniuk, hogy egyáltalán megszülessék, gondolja. Közben magát is megveti, hogy ilyen könnyen elpártolt a két öreg mellől.

– Persze, vigyáznak. – Ernő láthatólag nem érti, honnan jön ez a gondolatmenet. – Manapság olyan könnyen megtörténik ez-az – teszi hozzá idiótán, és gépies, megerősítő mosolyt küld Miki anyja felé. – Majd a Karib-tengeren is vigyázni fogunk, nehogy elvigyenek a kalózok, igaz, Miki?

Bátorítóan visszavigyorgott Ernőre, és közben szélesebben hasított az agya. Brúnó egy-két hete már leszervezte a fotózást az újabb kampányhoz, de ő még nem kerített rá sort, hogy szóljon szüleinek a dél-amerikai útról.

– Hát igen... – röhincsel zavarában. – Anya, apa! Képzeljétek, Brúnó kivisz egy fotózásra Kolumbiába! – csak egy kicsit bicsaklott meg a hangja, ahogy kimondta.

Anyja és apja képén teljesen zavarodottság, aggodalom és hitetlenkedés látszott.

– Mennyi időre még? – kérdezte Fülöp Mihály.

– Kisfiam, az veszélyes hely... – lábadt könnybe anyja szeme.

– Jaj, anyu, ezt ne... Kábé két hétre. Max. három – vetette oda apjának ál-lazán, mintha Tomicát majmolná.

A szülők szótlanok, arcuk jobbára szürke. Hirtelen ötlettel Ernő Pestre invitálja őket.

– Miért nem szállnak meg négy-öt napra Érden, Mikiéknél? Legalább látnák, hogyan él a gyerek.

A szülei talán épp ettől tartottak, az utolsó pillanatban bejelentett tengerentúli út mindenesetre amúgy sem engedné, hogy érdemben latolgatni kezdjék a tervet. A megrökönyödés minden érzelmi kapacitást lefoglal. Ha képesek lennének félretenni, a hideg fejű analízis nyilván kimutatná, végtelenül ambivalensen viszonyulnak egy esetleges pesti látogatáshoz. Egyszerre vágytak fiuk közelségére, és rettentek vissza a veszélyektől, amelyet saját rosszallásuk következményei tartogathatnak. Annyi mindent megtudtak volna róla, hogy nem tudták, az évek során kiépült köntörfalazás és struccpolitika elbírná-e a sok konkrétumot.

– Na jó, az ajánlat mindenesetre fennáll – zárta le a kérdést Ernő.

Miki tudta, ezután erre már senki nem fog visszatérni. Szülei úgy érezték, biztos jó oka van rá, hogy eddig nem hívta meg őket az albérletébe. Kedvük talán lett volna a látogatáshoz, de eleve kizárták a lehetőségét. Arról pedig szó sem lehetett, hogy maguk kezdeményezzék a vizitet, hiszen attól tartottak, esetleg visszautasítaná az indítványt.

Egyik pillanatban sajnálja szüleit, a másikban lesajnálja őket. És rendesen utálja magát az utóbbiért.

– És ez a Brúnó kedves fickó? – kérdi az apja.

– Nagyon is – feleli Ernő. – Dorinával együtt csinálja a reklámügynökséget, így aztán, amikor eljöttek a múltkor a privát kis színielőadásunkra – ehhez álszerűen hunyorog –, megismerkedtem Dorina apjával, Istvánnal. Most pedig már közös produkciós céget viszünk. Hát ilyen fiú ez a Brúnó – fejezi be ködösen.

– Nem lehet könnyű Dorinának ilyen erélyes atya mellett. De azért, úgy hallom, őt sem kell félteni – bólogatott az anyja.

Miki el sem tudta képzelni, mire gondolhat. Az egymásra halmozott közhelyek egymást sokféleképp kizáróan határolták körül az István, Dorina, Brúnó és Miki közti viszonylatokat. Az apjának fogalma sincs az egészlől, Ernő megszokásból köntörfalaz, ő pedig abban az édesded tudatban lebeg, gondolta, hogy mindenkinél érzékletesebben tudná jellemezni, melyikük milyen is valójában, de éppen jellemeik és kapcsolatrendszerük összetettsége miatt riad vissza a beszédől. Valójában nem is lebeg, hanem lebzsel. Sőt, tulajdonképp pöffeszkedik, hisz van abban valami lekezelő, hogy ami az ő fejében van, úgysem tartozik senkire.

Pontosan egy nappal korábban a buszmegálló tábla tövét rugdosta a Határ útnál, a gombák mellett. Már vagy negyven perce várt, hideg volt, régen be is sötétedett. Öt-re beszélték meg Tomicával, hogy felveszi kocsival Békéscsabára menet. Legalább huszonötször újraolvasta az sms-t, amit fél ötkor kapott. Most indulunk, a gombáknál látlak. Csá. A gombák a buszmegállók közti pavilonok voltak. Pontosán érkezett, és azóta az összes helyben fellelhető szórakozási lehetőséget kimerítette, vagyis evett egy hamburgert és ivott egy kisüveges kólát. Három különböző táblát tartó alumíniumoszlop tövét is rugdosta már, kezdett fájni. A hátizsákját rég letette, és törzshajlításokat végzett, mert kezdett beállni a dereka a hosszú ácsorgástól. Nem akarta Tomicát hívni, hiszen az sms világos beszéd volt, egyszer csak odaér a nyavalyás kocsi, amit egyébként épp Miki kért kölcsön Brúnótól, és akkor majd beül, és nekivágnak Gyomaendrőd felé. Attól, ha hívogatja, nem ér oda hamarabb Tomica, vezetés közben lehet, hogy fel sem tudja venni a telót.

Aztán kicsit később csak felhívta Tomicát, és amikor a srác felvette, és kinyögte, mi a helyzet, már azt nem értette, hogyhogya nem szólt legalább Tomica. Miért úgy kell kiderülnie, hogy ő telefonált. Majd eldurant a feje. Tomica eleve vinni akarta két spanját, Sadi és Bucsót, sőt, azt is sejtette, hogy Sadi csaja, Dorka is jönni akar, de így is lett volna hely Mikinek az ötszemélyes kocsiban. Amit, ne felejtjük el, éppen ő kért kölcsön. Csak Tomi könnyebben be tudott ugrani a kocsiót a Molnár utcába, mert Miki a Kopaszi-gáton volt, fotózáson. De olyan szerencsétlenül alakult a délután, hogy Bucsó előző hajnalban csajozott be, szó szerint az ölébe hullott a lány a buliban, elengedte magát, és hátradőlt, a srác pedig elkapta, és egészen meghatotta a bizalom jele, hogy a lányban talán fel sem merült, hogy nem fogja elkapni, lazán megkockáztatta a hanyattesést, bár a meghatottságot nem cool kimutatni, úgyhogya igyekezett magában tartani a dolgot. És most ráadásul a lányt az apja meg akarja ölni. Muszáj volt velük jönnie. Így viszont már nem fér be Miki, nem lehetne, hogy mégis vonattal jön? Ne hari – fejezte be kissé kapkodva Tomica.

– És most hol vannak?

– Már a pályán, mert gondolták, ha úgysem fér be, minek állítsanak oda, hogy még fájdítsák is a szívét.

Tomica beszámolójából több kulcsmozzanat is kimaradt, ezekről Miki később sem értesült. Tomicának ugyanis lelkiismeret-furdalása volt, ezért előre elpróbálta a mentegetőzést, csak aztán mégis beparázott, és egy csomó mindent kifelejtett. Igaz, arra eleve nem gondolt, hogy az „erkölcs-csösz” avagy „zord atya” és a „kutyaszorító” szófordulatokat is beiktassa a sztoriba, de arra kitért volna, mivel telt Bucsó éjszakája. „Füledt pumpálás a régi Aiwa music center mögött”, közölte volna. „Tudom, hogy ez így nem teljesen

frankó” – ismételte volna bűnbánóan. Nem mondta volna, hogy „Bucsó szívének új szottyá, kilenc órája felfedezett spirituális másik fele”, de azt igen, hogy „a csaj faterja nem szupportálta, ahogyan a görbe este a sajnos kulcsra nem zárható gyermekszobájában végkifejlett. Hihetetlen, milyen rég nem update-elhette a lánya erkölcsi profilját magában.” És akár így, akár úgy meséli az epizódot, Miki leszűrte volna, hogy nagy üvöltözés követhette a szexet: „hol élsz te?”, ordíbalhatta apa és lánya kvázi szinkronban, és miután a frivol részletek mindkettejüket kölcsönösen sokkolták, nyilván a nyúlcipő maradt az egyetlen kiút.

Eleve nem szívesen ment haza Gyomaendrődre, de ha már egyszer összepakolt és elindult, ahhoz sem lett volna kedve, hogy kényszeredetten másnap reggelre halassa az utat. Rázárult a város ezekben a napokban. Brúnótól hányni tudott volna, unta Kornélt, Ágira próbált nem is gondolni, ha mégis bevillant neki, egy gusztustalan polip egyetlen csápjaként tekergőzött felé a lány. Önmagától szabadult volna legszívesebben, ha tehetne volna, kibújik a bőréből.

De nem tudott. A fakóra aszott nyárból visszagondolt a nyiladozó márciusra, amikor görcsök közepette vágott neki Kornél születésnapjának, hogy aztán a lehető legocsmányabbul, lelkiismeret-furdalással végezze. Hovatovább az A38-on rendezett parti is megszépült emlékezetében.

Két hét, aztán itt hagyja az országot, ha csak egy rövid nyaralás erejéig is. Remélte, az majd tiszta lapot nyit, bár a visszajövetelre egyelőre gondolni se akart, legszívesebben csak odaútra kérte volna a jegyet. Ezt viszont most képtelenség tovább halogatni: haza kell utazni Gyomaendrődre. Anya születésnapja. Annyiszor ment már a busszal, most képtelen volt rávenni magát. Ahogy kifordul a Népligettől a Békéscsabára tartó, undorító szagú Ikarus, mintha visszafelé peregnének a kilométerek, csak az jár a fejében, rossz irányba tart, fölösleges elmenni, ha szíve szerint már úgylis megint Pestre igyekezne. Pech.

Végül egy darabon gyalogolt a Keletiig, kis utcákon tekeregve, nem érdekelte, melyik vonatot éri el. Kiállta a sort a jegyért, aztán kedvetlenül beült egy koszlott, műbőr üléses kupéba. Lia járt a fejében. Elővette a telefonját. Hiányzol, noha... – kezdte az üzenetet, de ekkor nagyot rántott a sín, oldalvást lódult a szerelvény, és kiszánkázott kezéből a Samsung.

Békéscsabán még a békát is le kellett nyelnie: a későn érkező vonathoz csatlakozó busz híján ismét Tomicára volt szorulva. Meg kellett kérnie, vigye ki szüleihez. A húszperces úton alig szóltak egymáshoz, kiürült a feje, a zötyögő vonaton begyűjtött több órányi gépies zsongás a kedvét jókedvtől és méregtől egyaránt elvette.

Az estét valahogy kibekkelte otthon. Kulccsal jutott be, a szülei már lefeküdtek. Fürdött, evett, a szobájába ment, és a takaró alatt olvasott. Hamar

kihullott a kezéből a könyv. Reggel ismerős hangok vették körbe a bérház, az egykori tanácsi lakásokból álló tömb körül. Errefelé a szomszédoknak hétköznap, a délelőtt vagy a délután közepén sem jelent gondot, hogy bő félórásra megálljanak traccsolni közvetlenül Miki ablaka alatt. Nincs halaszthatatlan dolguk, ennyi belefér. Hagymaszag. Fülére szorítja a párnát. A függöny két szárnya közt csíkban besüt a nap, fedetlen tarkóját melegíti. Magára húzza a takarót. Kicsit sikerül újra elszenderednie, de egy óra múlva már nyomasztó hőség van.

Összességében persze jobb a levegő, több a lomb, mint a főváros zajos, forgalmas belső kerületeiben, csakhogy maga Miki közel sem olyan szabad itt, mint Pesten, vagyis Érden. A szülei jelenlétéből, saját előttörténetéből fakadó szokásai miatt nemigen él az adott lehetőségekkel. Nem kerekedik fel az éjszaka közepén, ha sétálni és levegőzni szottyán kedve, nem jógázik, mert lusta a falhoz tolni a bútorokat, hogy legyen elég hely, betart egy sor szabályt, amiket nem lenne muszáj, s amelyek miatt kevésbé élvezetes itt lennie.

Éjjel, ha mégis kimerészkedne, jobban látná a csillagokat, és igen, alig van forgalom. Egyszer az egyik – szintén fővárosba szakadt – barátja ugrált örömeiben ujjongva a legforgalmasabb úttest záróvonalán egy éjszaka, ezt skandalta: *nincsenek kocsik*. Valóban hosszú percekig, talán negyedóráig se jött arra semmi hajnal kettőkor.

Hugyoznia kell. Visszatartja, de hiába, nincs mit tenni, ébredezik. A nagybátyja már átjött, felsőteste el is tűnt a Trabant alatt, segít megszerelni, Miki apja nem ért hozzá. Késői, nyolc éves kislánya a konyhában ül, macikávét iszik és rizsfelfújtat eszik. Végez, lecsusszan a székről.

– Köszönöm, Ili néni – mosolyog Miki anyjára, aztán hozzá fordul. – Elviszlek valahova.

Gyorsan arcot mos, magára rángatja a farmert, kivesz a hátizsákból egy tiszta pólót. Hanna kézen fogva húzza maga után, maflán követi.

– Mégis hova megyünk?

– Meglepetés.

Nem először sétál be a csapdába. Megint elfelejtette, hogy Hannát a keresztanyja folyton keresztény rizsával bombázza, és a fogékony kislány lelkesen vetette rá magát a sok bibliai történetre, a fantasztikus világmagyarázatra. Egyszer már télen is megjárta, a misén arra a padra ültek, amelyik alatt fűtőtest volt. Rövid úton elaludt. Most is megadóan kullog Hanna után, még nem ébredt fel igazán, a kislány a rajzairól meg a barátnőiről locsog, néha énekelni kezd. A templomban jóleső hűvös van, eszébe jut, egyszer gyerekkorában Brassóba mentek a szüleivel, és a legnagyobb hőségben betévedtek egy templomba. Két csuhás ült odabent, nem tudta megállapítani, papok-e vagy szerzetesek, és zsongító hangon, felelgetve énekeltek egymásnak. Életének legéteirbb meditációs élménye

volt. Mintha a világúrt járta volna meg, egyszerre volt távol és húzódott lénye legmélyébe, feledte, ki ő, honnan jött és hol van, aztán váratlanul megdöbbenő élességgel tört rá közvetlen környezetének anyagszerűsége, a kopott pad, a hideg, fehérre meszelt kőfal, Isten házának nyirkos levegője. Ez most másfajta volt Hanna oldalán, nem szívódott fel szokásos illúziótlansága, de a hűvösben itt is kellemesen lezsibbadt, elbambult. Megvárták a szertartás végét, aztán hazamentek. Már kész volt az ebéd. Utána kocsiba ültek, hogy el ne késsenek: Tomica az egyik sportmárka meghívására délután háromkor dedikál a Békéscsaba Plázában, rövid bemutatóval egybekötve.

A helyszínre érve óriási zöld Fundango transzparens fogadta őket. Tudta, hogy Tomica kedve már elment a vidéki bemutatóktól. Amilyen lelkesen vadászott a szereplésekre eleinte, újabban annyira lelohadt a lendülete. Régebben élvezte a közönségtalálkozókat. Mostanra fáradékony, nyűgös lett. Megviselte, hogy nem téphet, és nem léphet le, amikor akar. Előfordult, hogy két-három fellépést is szerveztek neki ugyanarra a napra, többek között ezért rúgta ki az első menedzserét alig egy hónap után. Amióta Mangi idézte az ügyeit, kicsit lazább lett a menetrend, de tudta, Tomica ezzel előbb-utóbb teljesen le akar majd állni, ha folytatja is, nagyon másképp fogja csinálni. Nemsokára Floridába utazik, versenyre, fotózásokra. Utána majdnem biztos, hogy ki is költözik egy-két évre.

Szülei megálltak a tömeg szélén, ő kicsit közelebb nyomul a színpadhoz. Meglátja Mangit, a lány is észreveszi, rögtön panaszkodni kezd. Mikiék a bemutató elejére érkeztek, a felkonferálást nem hallották. Mangi szerint botrányos volt a ceremóniamester, valami olyasmit mondott, ha nem is sikerült akkora ágyút megcsípni, mint előző évben az Animal Cannibalsszel, azért mindenkinek jó szórakozást kíván.

– Ezt nem rakom zsebre – lázadozott Mangi.

Fogalma sem volt, mit mondjon.

– Sajnálom, hogy így elügyetlenkedte – rebegte valószínűtlenül.

Tomicának sikere volt, de nem lehetett felmérni, mekkora. A bemutató végén hamar szétszórt a tömeg, csak pár szégyenlősségében is magamutogató tizenéves ragadt ott, hátha szóba elegyedhet Tomicával. A közönség karaktere valamelyest megszabta a bemutató határait: csak az ismeretterjesztő jelleg lehetett célkitűzés, a technikai finomságokra senki nem figyelt fel. Tomica szokás szerint látványos elemekből rakta össze improvizációját, elvégre a szórakoztatás nem zárja ki a színvonalat, de túlzottan nem erőltette meg magát. Ha előadása szavalt lett volna, hemzsegték volna benne a zsurnalisztikus fordulatok. Persze maga a pláza előtti tér is közös hely volt a lehető legtipikusabb értelemben: a szemlélők nem találhattak kivétlenül a közhelyekben.

Beugrott neki, egyszer mit mondott break világa iránt szinte teljesen

közömbös Gitta: Tomica soha nem csinál semmi védjegyszerűt (ezt hozzáértés híján egyszerűen nem tudhatta), táncstílusa önismétlő, bornírt (ez végképp nem volt igaz, ilyen dinamikus, mozgásos műfaj esetében előadóművész legyen a talpán, aki egyáltalán képes érvényre juttatni bornírtságát). Tomica mégis szeretetreméltó volt, és kapcsolatot teremtett a közönséggel: nem tudta meghazudtolni magát.

A program után mindannyian Gyomaendrődre mentek. Ernő csak röviden kérette magát – „De hát nem akarok a terhetekre lenni, édes öregem!” „Szó sincs róla!” –, aztán ő is beült a Trabantba, hogy eleget tegyen Fülöpék meghívásának. Ekkor került sor a beszélgetésre, amiből Miki számára kiderült: István annak idején közlekedési balesetben veszítette el első feleségét és Dorina bátyját. De nem egyből mentek Fülöpékhez, előtte az apja még megmutogatta Ernőnek Gyomaendrőd nevezetességeit, a Kner Múzeumot, aztán hazafelé menet az Endrődi Tájházat. Miután rájuk esteledett, és Ernő elköszönt, ő sem volt képes otthon maradni. Tudta, szülei számára a vendég viselkedésének tüzetes kiértékelésével, a beszélgetés részleteinek újbóli felelevenítésével válik teljessé a látogatás élménye, de most nem tudott volna részt venni ebben.

Hamar a községi parkban, a vurstli körül gomolygó tömegben találta magát, vett egy sört, gyorsan felhajtotta, és szórakozottan nézegetni kezdte az embereket.

– Látom a kéztartásáról, maga nagy vadász, lője meg a rózsaszín lufiszívet a szép hölgynek! – harsogta a háta mögül egy céllövöldés, és amikor odafordult, leizzadt. Csak a giccses, csillogó, szívet formázó luftballont akarta ironikusan megcsodálni, de a pirulva vihorászó Mangiba és a fél kézzel Mangi csípőjét-fenekét gyurmázó Ernőbe ütközött a tekintete. Bassza meg a jegesmedve, gondolta, és reflexből mélyebbre fúrta magát a tömegbe. Nem látták meg, de az efölötti megkönnyebbülés eltörpült a lesújtó, földindulászerű sokkhoz képest. Ernő helyett szégyellte magát, Mangi helyett érezte kínosnak a családos ember közeledését. Egymáshoz idomuló testükről lerítt, nem ma jöttek össze, tutira viszonyuk van. Miki mellesleg ugyan rájött, már nem tartozik ide, senkihez, Gyomaendrőd díszlet, a statisztákkal együtt maga a múlt: a szülei ismerősei meg a volt osztálytársak szülei inkább felszínesek, mint szívélyesek vele, de nem tudott foglalkozni ezzel, akkora megrázkódtatást jelentett Mangi és Ernő lebukása. Február óta, amikor Gitta elfuserált öngyilkossági kísérletéhez asszisztált, nem érezte, hogy szimplán kimegy a talaj a lába alól. Gyermekkorának helyszíne magában is irreálissá vált, ehhez szinte stílszerűen társult az új univerzumát oldalba kapó földindulás. A szókimondás hiánya itt is, ott is mindent ellepett. Vakon ödöngött a tömegben, kedvenc gimis tanárába botlott bele, normál körülmények között nem tudta volna eldönteni, oda akarjon-e menni hozzá, órákig lelkezett volna mindkét opció következményein. Túl

sokáig halogatta volna a döntést, hogy végül aztán ne kerüljön rá sor, és utána hetekig bánkódhasson mulasztásán, tiszteletlenségén. Most simán csak elsodródott a verejtékes homlokú, kezében sörrel botorkáló fazon mellől. Futólag eszébe jutott az apokalipszis, amit a tanár részegségében a szerenád utáni éjszakán vizionált, de igazán ezt sem kerítette befolyása alá, csak fogalmi szinten lett tanúja az emlékeknek.

– Ne menjetek el. Nem lesz holnap – ingatta fejét a tanár koravén fókuszvesztéssel, az ájulás határán, alig tíz évvel idősebben náluk, megtörtén a rá nehezedő, hamisítatlan kisvárosi szellemiségtől.

Találkozott egy régi, kedves haverjával, akivel Pestre költözése óta megszakadt a kapcsolat. Barátságos pózt erőltetett még mindig alig engedelmeskedő arcára. Erik szalmakalapot viselt, de csak ruházata és tekintete volt a régi. Gyerekeit terelgette. Melléjük szegődött, de aztán rájött, nem a kicsik kötik le a srácot. Eriknek egész egyszerűen nem volt mondanivalója, se kíváncsiság, se lelkesedés nem érződött rajta, kicsit olyan volt, mint Miki szobája a szülei lakásában. Gyermekkorának fontos bútordarabjai mostanra hiányoznak, fokozatosan lecserélődtek. Annak idején utálta őket, most rájön, mégis ragaszkodik az emlékeihez. Ormótlan ágy, teveszőr matrac, az ágyneműs fiókok jellegzetes húzókaí: maguk a fülek már nem fityegtek ott, de az oldalsó, hasábforma rézcsonkokba Miki mindig bebaszta a lábát, volt, hogy vérzett is.

Mindenki a vurstliban volt, a főutca kihaltan kongott. Kicsit odébb, egy padnál suhancok bandáztak. Hirtelen valami nyers, elvadult hangulatot sejtett meg rajtuk. Az eszével tudta, hogy mindennek csak a külső szemlélő nézőpontjából van meg a romantikája, egy pillanatra mégis az alternatív életút hatása alá kerül. Megint eszébe jut egy régi haver, ismerte Erik is. Ez a srác tizenöt évesen egyedül maradt a családi otthonban. Apja régen lelépett, anyja öngyilkos lett. Egy csapásra lett gyerekből felnőtt a régi emlékekkel telezsúfolt, mégis üres lakásban, szülők híján ő dönthetett mindenről, ennek részegítő távlatával és nyomasztó tétmentességével együtt. Babaszobát épített magának tinédzserkellékekből, aztán kinőtte, de beleragadt.

Maga előtt látja Ernőt a Kner Múzeum előtt, alig pár órája, amikor még gyanú fölött állt. Milyen távolinak tűnik most mindez. Lassan bandukol hazafelé, reméli, a szülei már lefeküdtek. Úgy érzi, megkeményedett, mint valami ezüst foglalat, benne zavaros fényű, zöld kő a titok. Őrzi. Szüleinél már sötét van, a lakás csendes. Nem tud elaludni.

